

Dnes trochu jinak!

Pro úvod k následujícímu nevšednímu příspěvku do rubriky Generace 50 plus jsem si vypůjčil několik myšlenek od mého již zesnulého přítele V. D. Schneebergera, které uvedl ve své knize *Bůh má veselí lidi rád*.

„V americké Pensylvánii žije skupina mennonitů, tzv. Amish, která se důsledně drží starých tradic. Odmítají jakýkoli technický pokrok, ať se jedná o stroje, dopravní prostředky nebo komunikační média. Tradice u nich také znamená, že chodí stále v černém a tváří se vážně. Odmítají smích a jakékoli veselí. Smích je pokládán za světskost. Tvrdí, že jenom hříšník se směje, Boží člověk je vážný.

Na velkém slavnostním církevním shromáždění ve Švýcarsku, kde bylo hodně farářů, a to samozřejmě v slavnostním černém oblečení, se jeden klouček zeptal své maminky dosti nahlas, takže to lidé kolem slyšeli: 'Mami, proč jsou všichni ti páni v černém?' ,Protože slouží Pánu Bohu,' odpověděla mu maminka. ‚A Pán Bůh nemá rád barvy?‘

To jsou pouze dvě malé ukázky našeho smýšlení. Je Bůh opravdu Bohem smutných morousů? Ježíš se přece nevyhýbal veselí, když se účastnil svatby v Káni a jiných hostin. Také jeho vyučování není šedé a smutné. Když vypráví podobenství o návratu marnotratného syna, hýří barvami a veselím. ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho,‘ říká otec, ‚dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a budme veselí... A začali se veselit.‘ To je vskutku radostná zvěst, tady opravdu není místo pro protáhlé tváře.

Ale netváříme se někdy tak, jako by křesťanství opravdu znamenalo šed' a vážnost? Ježíšovo poselství jsme zašifrovali do řeckého *evangelion* a původní význam *radostná zvěst* se nám vytratil. Za slavnostními černými úbory zvěstovatelů a usedlým chováním účastníků církevních shromáždění se nám ztratilo nevázané veselí svatebčanů v Káni a otcova domu v Ježíšově podobenství. A tak už se ani pořádně nedovedeme radovat z příchodu Spasitele, ze setkání se Vzkříšeným, z hříšníka činícího pokání. Potřebujeme obnovu přirozené radosti a veselí, potřebujeme se naučit trochu ryzího životního humoru.“

Phil Bosmans napsal, že „humor nese lidi pouští života a stará se o to, aby lidé nezahynuli pro samé *běda* a *ach*.“ Na nezbytné vyvážení negativních a pozitivních stavů u člověka nás upozorňuje v Bibli i moudrý Šalomoun v knize Kazatel: „... je čas pláče i čas smíchu, čas truchlení i čas radování se...“ (Kaz 3,4).

Křesťan se nevyhýbá humoru, pokud humor nebere vážnost věcem, které jsou vážné před Bohem a nezraňují nebo neponižují. Lidé rádi poslouchají humorné příběhy, které jsou sice vymyšlené, ale mají v sobě výchovnou myšlenku. Jsou však i skutečné příhody, které vyvolávají úsměv, protože popisují něco nečekaného nebo mimořádného. O takové nebývá nouze ani ve společenství věřících. Stejně takové jsou i příběhy nebo rčení dětí, které bez zábran odkrývají svět dětského myšlení. A tak se některým nyní zasmějme!

- Stalo se před lety při jednom velkém okrskovém shromáždění: Letní velmi teplé odpoledne, modlitebna je do posledního místa naplněná a kazatel se snaží udržet posluchače v bdělém stavu. Na stupínku za ním sedí bratr Nožička, který má po kázání oznámit závěrečnou píseň a ukončit shromáždění. Ten ale, přemožen vedrem, sladce podřimuje. Kazatel, ve snaze udržel pozornost posluchačů, položí řečnickou otázku, na kterou však marně čeká od unavených

posluchačů odpověď. Otočí se tedy a otázku opakuje: „Bratře Nožičko, co bys na Jákobově místě udělal?“

Náhle probuzený bratr Nožička vyskočí a v domnění, že zaspal závěr kázání, zvučným hlasem oznámí: „Děkujeme bratrovi a zazpíváme píseň číslo...“

Na toto okrskové shromáždění všichni dlouho vzpomínali!

- Starší sboru na závěr sborových oznámení ohlásil: „Pamatujte v modlitbách na všechny, kdo onemocněli z našeho prostředí!“
- Jak je někdy obtížné opravovat to, co bylo špatně vyřčené, ukazuje příklad, kdy starší sboru uváděl píseň: „Zazpíváme číseň píslo šest... - opravuji: Budeme zpívat šest písni číslo...“ Nakonec rázně ukončil: „Zpíváme šest!“
- „Milí přátelé,“ začal kazatel své kázání, „minulý týden jsem oznámil, že dnes budu mluvit o lhaní, a proto jsem vás prosil, abyste si jako přípravu doma přečetli 17. kapitolu Markova evangelia. Kdo tak učinil, ať prosím zvedne ruku.“ V modlitebně se zvedlo mnoho rukou. „Tak vidím,“ pokračoval kazatel, „jak důležité téma jsem si pro dnešek zvolil. Markovo evangelium má totiž jenom 16 kapitol.“
- Učitelka v dětské školce se ptá dětí: „Ví někdo z vás, co jsou to epištoly?“ Malý Venoušek se horlivě hlásí: „Epištoly jsou manželky apoštolů.“
- Do nemocnice přijali malého chlapce, aby mu vytrhli mandle. Z vyhlídky na to, co se má dít, byl tak nervózní, že lékař poradil rodičům, aby počkali, než skončí operace. Když pak za ním šli na pokoj, báli se, že bude celý zničený a v šoku. K jejich údivu ho ale našli, jak vzrušeně sedí a je celý žhavý povědět jim svou zkušenost.
„Byl tam Bůh!“ vykřikl. „Viděl jsem ho. Mluvil se mnou.“
„Jistěže tam byl Bůh, miláčku,“ řekla mu matka, „ale určitě jsi ho neviděl a nemluvil s ním.“
„Mluvil, mluvil,“ trval chlapec na svém. Otec se ho pak zeptal, jak Bůh vypadal. „Byl celý v zeleném a viděl jsem jeho oči. Měl zelené šaty, zelenou čepici a zelenou látku přes pusu.“
„Aha, řekl otec a snažil se skrýt své pobavení. „A jak jsi přišel na to, že je to Bůh?“
„Víš, tati,“ odpověděl chlapeček, „kolem mě byli tři celí bílí andělé a dva z nich byly slečny andělky, a ten třetí byl pan anděl. Ten mi řekl, ať otevřu pusu. Podíval se dovnitř a všechno co viděl, hned hlásil tomu zelenému. A potom řekl: „Pane Bože, pojdte se podívat na ty mandle.“ Tak Bůh přišel a podíval se a pak řekl: „Neboj se! Neublížím ti.“ A já už se pak ani trošičku nebál, protože mi to dělal sám Bůh.“
- Učitelka v dětské školce se ptá dětí: „V Bibli máme dva Zákony, Starý a ...“
Malá Evička vyhrkne: „Starý a mladý!“
- „Co musíme udělat, aby nám mohly být odpuštěny hříchy?“ ptá se ve školce učitelka dětí.
Chvilí je ticho, pak Honzík vyhrkne: „Musíme zhřešit!“

Věřím, že humor je darem od Boha. Ďábel se nám dokáže nanejvýš vysmívat, když nás svede k nepravosti. Bůh ale na křivých linkách našeho života píše rovně a svojí milující láskou a svým úsměvem nás provází k cíli. Věřím, že Bůh má veselé lidi rád!

